

Poleg teh sužnjev, so pa še državni in dosmrtni sužnji. Lov na ljudij je v več krajih v Sijamu jako običajen. Če sta kaki družini v sovraštvu, se večkrat primeri, da močnejša napade slabšo in jo proda v robstvo. Največ sovraštva in pobojev v deželi izvira od tod, da je bil kdo vjet in v robstvo prodan. Njegovi prijatelji, znanci in sorodniki se potem maščujejo s tem, da napadejo tiste, ki so ga prodali, in jih pobijejo ali pa vjamejo in v robstvo prodajo. Večkrat se jim to ne posreči, temveč tudi njih zmorejo, in torej pridejo sami v robstvo. Glavno trgovišče za robe je v Bangkoku. Prodajajo odrasle po kacij 200 gld., otroke pol ceneje.

Lovljenje robov pa ne le trpi država, temveč tudi sama lovi robe. Če vsled slabe letine kako selo ne more plačati davkov, vojaki prebivalce polove in država jih proda v robstvo.

V nekaterih krajih pa bogatini kupujejo otroke po 3 do 8 let stare in jih vzrejajo za robe, da jim pozneje delajo.

V nekaterih boljših hišah se robovom ne godi pre-slabo. Ne delajo prevelikega razločka mej robu in drugimi domačini. Tudi se često primeri, da rob vzame domačo hčer za ženo, pa vzlic temu ostane rob. Prodati pa noben gospodar ne sme otroka, ki se je robu rodil v njegovi hiši. Ravno tako tudi ne sme gospodar siliti, da bi mu robinja bila za priležnico. Ljudstvo bi to ravno tako obsojalo, kakor obsoja beg robov. Pred kakimi dvajsetim leti je vlada skušala odpraviti robovanje za dolgove, ker se zlorabi, ali ni šlo. Sicer pa kako hoče vlada odpravljati robstvo, če sama lovi ljudi zaradi tega če ne plačajo davkov. Francozi bodo pač skrbeli, da se robstvo odpravi.

(Dalje sledi.)

Poučni in zabavni drobiž.

Pes v službi elektrike. Neki inženjer v Londonu je naučil svojega psa, da vleče električne žice po podzemeljskih kanalih in ceveh. Privežejo mu žico na ovratnik in ga spuste skozi odprtino v kanal. Pes gre potem in vleče žico do druge oddaljene odprtine. Na ta način je omenjeni inženjer že položil dosti žice in ceste preskrbel z električno razsvetljavo.

Na konju iz Damaska v Kodanj. Znani orijentalški preiskovalec dr. Oestrupp je na konju prišel iz Damaska v Kodanj.

Najnovejša modna bedastoča so žepni robci z vdelanimi demanti. Nedavno so v San Francisku izdelali tak robec v vrednosti 7800 dolarjev.

Ljudska omika na Španjskem. Od 17 milijonov ljudij na Španjskem, jih niti 11 milijonov ne zna pisati in čitati.

Vsi kolodvori od Ljubljane do Kočevja so bili lepo okrašeni. Vihrale so razne zastave, mej drugimi tudi deželne, ki so ob enem naše narodne. V več krajih bili so postavljeni slavoloki. Ob polu osmih je odšel slavnostni vlak iz Ljubljane. Z njimi so se vozili nastopni gospodje minister marki Baquehem, sekcijski načelnik Witteck, predsednik državnih železnic vitez Bilinski, železnični obratni ravnatelj Skala, poštni ravnatelj iz Trsta Pokorny in še nekaj drugih uradnikov trgovskega ministerstva in železniške uprave, potem pa dežel. predsednik bar. Hein, podmaršal Albori, generalni major Fuchs, predsednik deželnemu sodišču Hočevan, deželni glavar Detela z deželnimi odborniki, cesarskim svetnikom Murnikom, dr. Papežem, dr. Vošnjakom in dr. Schafferjem, dež. poslanci, bar. Švegelj, prot. Šuklje, dr. Tavčar, Grasselli, Hribar, Pakiž, Ogorelec, Povše, Višnikar, Klun, Krsnik, Braune, drž. posl. Kušar, predsednik trgovinske zbornice Perdan, potem več županov iz občin, koder vodi železnica. Po kolodvorih so ministra pozdravljali župani in občinski zastopniki doli do Kočevskega v slovenščini in se je jim tudi zahvaljeval v slovenščini, kar je vzbudila veliko radost. Ministrove slovenske govore naj si dobro zapomnijo tisti, kateri se sramujejo našega maternega jezika in ga vedno ponižujejo. Jezik, ki se ga poslužuje tako visok gospod pri slavnostni priliki, pač ne more biti tako barbarsk. Pri tej priliki naj omenimo, da je gospod minister veš več slovanskih jezikov, zlasti hrvaščine in češčine, in vsled tega ume tudi slovenščino. Ministrovi slovenski govori dajali bodo nam pogum v našem narodnem boju. Če minister priznava enakopravnost slovenščini, zakaj ne bi jo priznavali nižji uradniki. Omeniti moramo, da se je na vseh kolodvorih zbralo mnogo občinstva. Na Grosupljem so lepa dekleta v narodni obleki, s pečami na glavi posebno obračale pozornost tujih gostov. V Čušperku so gospice hčerke grajščaka Lavriča poklonile ministru eleganten šopek, pa tudi druge potnike slavnostnega vlaka odličile s šopki. Na nekaterih postajah je bila zbrana šolska mladina, po nekaterih zopet vlak pozdravljali glasovi godbe. Povsod je streljanje iz topičev pričalo o velikem veselju.

Najlepši je seveda bil vsprejem v Kočevju, kjer je na jako lepo okrašenem kolodvoru pozdravil ministra župan Loy. S kolodvora odpeljali so se gostje v pripravljenih vozovih proti jako lepo ozaljšanemu mestu. Pri slavoloku pred mestom so jih pozdravile gospice v kočevski narodni noši. Skozi mesto so se peljali v premogovnik. Ko so si ogledali premogovnik, so se vrnili v mesto in je bil banket v gostilni Loy-ovi.

Vrsto napitnic je začel baron Schwegel, naglašajoč v nemščini važnost železnice, ki se je izvršila po cesarjevem gaslu: „Viribus unitis“ in nadaljujoč v slovenščini: „V prvi vrsti se spominjajmo vladarja, v svesti si naše dolžnosti in vedoč, da on vse jednako ljubi. In kadar je govor o zvestobi do cesarskega prestola, tedaj se postavlja slovenski narod v prvo vrsto avstrijskih rodov, kajti „Hrast se omaja in hrib, zvestoba Slovincu ne gane!“ Sklepajoč zopet nemški, zaklical je govornik cesarju trikratni „Hoch“ in „Živio!“

Za njim je poprijel besedo trgovinski minister, ki je omenjal, kako bogata je dežela kranjska na lepih spominih. Predniki so v slavnih bojih branili domovino in krščansko omiko pred napadi divjih narodov. Žilavost in vstrajnost, s katerima so se Kranjci vedno odlikovali, jim sta pridobili železnico. Vsem pospeševateljem podjetja se je minister zahvalil. Sklepajoč svoj govor je sklenil v lepi slovenščini te besede: „Jaz pijem na blaginjo vojvodine Kranjske in njenih prebivalcev“.

Zadnji je napil deželni glavar ministru Baquehemu, kateremu se je zahvaljeval za naklonjenost, ker je on blagohotno podpiral to podjetje. Nekatere slovenske goste je iznenadilo, da je glavar po večini slovenski deželi začel svoj govor v blaženi nemščini in še le nadaljeval v slovenščini. Mi si tudi drugače nismo mogli stvari tolmačiti, da se gospod deželni glavar ozira na to, da je na kočevski zemlji.

Novice.

Otvorjenje kočevske proge dolenjske železnice.

Tako veselega dne še ni doživela Dolenjska, kakoršen je bil predvčerajšen, ko se je odprla jedna proga dolenjskih železnic.